

Βιβλίο Κουφοντίνα: Free ή our thinking zone; Του Δ. Χριστόπουλου

23:28 | 11 Μαρ. 2014
Τελευταία ανανέωση 09:27 | 13 Μαρ. 2014

Tweet

 Κοινοποίηση

“ Πριν έρθω να μιλήσω στην εκδήλωση(*) αυτή έψαξα πρόχειρα τη βιβλιοθήκη μου για να βρω βιβλία των οποίων οι συγγραφείς βαρύνονται με εγκλήματα. Κι όχι όποια όποια αλλά με τα πιο απεχθή και κυρίως αυτά της ανθρωποκτονίας, γενοκτονίας, παιδεραστίας. **Του Δημήτρη Χριστόπουλου** ”

Βρήκα βιβλία εγκληματιών του κοινού ποινικού δικαίου, από το Ζακ Μεσρίν, (νούμερο ένα δημόσιο κίνδυνο σε τρεις χώρες και ήρωα εκπληκτικής ομώνυμης ταινίας προ τετραετίας), ένα βιβλίο που είχα αγοράσει μια φορά στο Μοναστηράκι από τον ίδιο τον Κοεμτζή λίγα χρόνια προτού πεθάνει και μια συλλογή αυτοβιογραφικών σημειωμάτων των μεγαλύτερων μαφιόζων του 20ου αιώνα. Βρήκα το βιβλίο *Ο Ιωάννης Ράλλης ομιλεί εκ του τάφου του* και επίσης μια συλλογή για τη Βαϊμάρη όπου έχει κείμενα του Αϊνστάϊν, του Χαϊνριχ Μαν και του Φρόντ αλλά και του νεαρού Γκαίμπελς!

Ληστρικά μυθιστορήματα, βιογραφίες του Φώτη Γιαγκούλα, του πιο στυγερού Θεσσαλού λήσταρχου του περασμένου αιώνα, (δύο μάλιστα βιβλία κυκλοφόρησαν μόλις το 2013 και το 2014, το ένα φοβερό και το συστήνω),

αυτοβιογραφία του μακελάρη της Sabra και Satila, Ariel Sharon με τίτλο *Warrior*, αυτοβιογραφία του εκ των ιδρυτών των Ερυθρών Ταξιαρχιών Renato Curcio, βιβλία του IRA, αλλά και την *Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων* του γνωστού για τις παιδευαστικές προτιμήσεις του Κάρολ Λιουις, και πάει λέγοντας.

Είμαι ένας μάλλον φιλήσυχος άνθρωπος που αποστρέφεται τη βία και, όπως όλοι οι εχέφρονες άνθρωποι, έτσι και εγώ θα προσφύγω στη βία μόνο αμυνόμενος. Ή τουλάχιστον έτσι πιστεύω για τον εαυτό μου. Με δυο λόγια: δεν είναι καινοφανές ότι το έγκλημα έλκει τη λογοτεχνία, την ιστορία και την πολιτική. Υπό την έννοια αυτή, το βιβλίο του Κουφοντίνα, στο βαθμό που εξιστορεί από τα μέσα της ζωή ενός στεγανού ένοπλου χώρου, μου παρουσιάζει ενδιαφέρον.

Προφανώς λοιπόν, η μη διάθεσή του από το βιβλιοπωλείο Free Thinking Zone είναι δικαίωμά του και, υπό την έννοια αυτή, δεν κάνουμε συζήτηση που μπορεί να διεξαχθεί με όρους δικαιωμάτων. Επισημαίνω πάντως πως αν η άρνηση πώλησης του βιβλίου μεταλλάσσονταν, στο όνομα του αποτροπιασμού που προκαλεί το περιεχόμενο του σε απαγόρευση κυκλοφορίας του με ασφαλιστικά μέτρα κατάσχεσης, όπως μερικά χρόνια πίσω το Μν του Μίμη Ανδρουλάκη ή τα σκίτσα του Haderer που παρουσιάζουν τον Χριστό να καπνίζει χασισέλαιο, τότε θέλω να πω – και ελπίζω σε αυτό να συμφωνούμε – ότι αυτό θα επρόκειτο για επαίσχυντη λογοκρισία η οποία θα έβρισκε ενάντια της κάθε σοβαρό φιλελεύθερο άνθρωπο, όσο και αν δεν του αρέσει ότι ο Κουφοντίνας βγάζει βιβλίο. Ας μη το αγοράσει...

«Απάντηση στα fake news, η έγκυρη ενημέρωση»

Συνδρομή >

Δωρεά >

ΣΤΗΡΙΞΕ ΤΟ
TVXS

Έρχομαι τώρα στο επίδικο που είναι κάτι διαφορετικό: η απόφαση μη διάθεσης του βιβλίου από ένα από τα πολλά βιβλιοπωλεία της χώρας τούτης. Εδώ όμως υπάρχει κάτι κρίσιμο. Η απόφαση αυτή ελήφθη υπό τη μορφή ενός political statement και όχι όπως – όπως.

Είναι απολύτως διαφορετικό από το να έρθει κάποιος ανυποψίαστος ελληνόφωνος τουρίστας, να ζητήσει το βιβλίο και ο πωλητής να του πει ότι «δεν πουλάμε τέτοια βιβλία εδώ μέσα». Και στη μια και στην άλλη περίπτωση, το αποτέλεσμα είναι το ίδιο, αλλά εδώ το βιβλιοπωλείο επέλεξε να το κάνει φωνηχιά με

με κάτι σαν επιτύμβια στήλη που κλείνει τη συζήτηση λέγοντας «δικαίωμα στην ελευθερία χωρίς δικαίωμα στη ζωή δεν μπορεί να υπάρξει». Παρεμπιπτόντως, όλοι γνωρίζουμε περιπτώσεις ανθρώπων που έδωσαν τη ζωή τους για την ελευθερία άλλων, οπότε αυτό – πέραν των συναισθηματικών φορτίσεων – εισάγει κι ένα στοιχείο πραγματολογικής ακυρότητας της εν λόγω φράσης.

Αυτό, λοιπόν, με βάζει σε σκέψεις. Για ποιον λόγο; Είναι πιο στυγερός δολοφόνος ο Κουφοντίνας από τους ειδικούς εγκληματίες για τους οποίους έκανα λόγο στην αρχή; Τι είναι αυτό που διακρίνει τις δύο περιπτώσεις. Ο αριθμός των νεκρών; Μήπως το μέγεθος της οδύνης; Μήπως η χρονική εγγύτητα με τα περιστατικά; Πώς ορίζεται το κατώφλι της απαξίας στη μια και πώς σε μια άλλη περίπτωση.

Αντιλαμβάνεστε πόσο επισφαλή και μαχητά είναι αυτά τα κριτήρια. Αν μου πείτε ότι «η 17N είναι ζώσα πραγματικότητα στην ελληνική κοινωνία, ασκεί επίδραση σε τμήματα της Αριστεράς – και απέναντι σε αυτό συνιστά πολιτική διαμαρτυρία η μη πώληση, ενώ ο Γιαγκούλας είναι υπόθεση της ιστορίας» θα απαντήσω ότι ο Γιαγκούλας και ο Νταβέλης ήταν λαϊκά ινδάλματα με φοβερή επίδραση στην εποχή τους. Μήπως άραγε *τότε* δεν θα έπρεπε να πουλιούνται τα βιβλία τους;

Για το λόγο αυτό, όσο κι αν είναι δικαίωμα του καθενός να πουλάει ό,τι θέλει στο βιβλιοπωλείο του – παλιότερα κάποια super market κάνανε εμπάργκο σε προϊόντα ευρωπαϊκής χώρας επειδή δε στήριζε τις ελληνικές θέσεις στο μακεδονικό, σήμερα ένα άλλο super market διαφημίζεται λέγοντας ότι απασχολεί μόνο Έλληνες - το δικαίωμα αυτό δεν σημαίνει ότι η απόφαση του super market ή του βιβλιοπωλείου δεν εκτίθεται στη βάσανο της δημόσιας κριτικής, αποδοκιμασίας, κοροϊδίας και απαρέσκειας.

Όχι επειδή παραβίασε το δικαίωμά μου να βρω το βιβλίο εδώ μέσα – εξάλλου δε νομίζω να το ζητούσαν και πολλοί ακόμη και αν δεν είχε βγει η ανακοίνωση – αλλά διότι με τον τρόπο αυτό οδηγεί σε ερμητική συρρίκνωση τα περιθώρια άσκησης δημοσίου (δια)λόγου και κριτικής εξαιτίας της αγανάκτησης ή της οδύνης που προκαλεί ένα συγκεκριμένο πόνημα.

Όπως λοιπόν, δεν θα πήγαινα στις Εκδ. Γεωργιάδη να βρω τον Αληθινό Παλαμά του Νίκου Ζαχαριάδη, στη Σύγχρονη Εποχή να βρω υλικό για τη Σχολή του Σικάγο, στο χριστιανικό βιβλιοπωλείο Αλήθεια να βρω το Κοράνι, στην Αναρχική Βιβλιοθήκη για να βρω τις Ώρες Ευθύνης του Γ.Ράλλη, έτσι ξέρω, με τον πιο φωναχτό τρόπο, ότι και στο free thinking zone δεν θα βρίσκω βιβλία με των οποίων το περιεχόμενο διαφωνούν ριζικά οι ιδιοκτήτες.

Απολύτως εύλογο. Όλοι οι παραπάνω δεν θα είχαν βιβλία που δεν είναι του γούστου τους, επειδή δεν είναι βιβλιοπωλεία, αλλά μαγαζιά κατήχησης. Αντιθέτως, το *Θεμέλιο* ή ο *Ναυτίλος*, έχουν και Γ. Ράλλη και IRA και Κουφοντίνα και Friedman και πάει λέγοντας. Το free thinking zone πρέπει να :
διαλέξει τι θέλει να είναι: ανοιχτό βιβλιοπωλείο ή κατηχητικό μαγαζί.

Το public statement που λέει ότι «εδώ δεν πουλάμε Κουφοντίνα» είναι μεν γούστο του καθενός πλην όμως προάγγελος μιας επικίνδυνης λογικής για το πώς βλέπουμε τα πράγματα. Στη Καλαμάτα αύριο να βγει ο βιβλιοπώλης και να πει ότι «δεν πουλάμε Άρη Βελουχιώτη διότι εδώ μας έσφαξε το Σεπτέμβρη του 1944», στη Φλώρινα να βγει ο βιβλιοπώλης να πει ότι εδώ δεν διαθέτουμε την *Απαγορευμένη γλώσσα* του Τάσου Κωστόπουλου διότι αυτή είναι ψεύτικη γλώσσα, στη Κομοτηνή να βγει ο άλλος και να μη διαθέτει Κεμάλ διότι ήταν σφαγέας των Ελλήνων, στο Κιλκίς να απαγορεύεται η διάθεση ενός βιβλίου που προκαλεί οδύνη στους Πόντιους επειδή αρνείται τη γενοκτονία τους, και ο κατάλογος μόλις ανοίγει. Και μη μου πείτε ότι «δεν είναι το ίδιο» διότι τροχονόμος του πόνου και του θυμού του άλλου κανείς δεν μπορεί να αυτοχρίζεται.

Το να μη μπορούμε να αναμετρηθούμε με τον κλωνισμό που μας προκαλεί ένα βιβλίο είναι προάγγελος κακών. Προάγγελος ότι μια φιλελεύθερη κοινωνία δίνει τη θέση της στις επί μέρους κοινότητες που συγκροτούνται μόνο επειδή ζούνε στην αυτάρκεια και την ασφάλεια της συμφωνίας τους ως θεμέλιο της συνοχής τους. Ο καθένας στο μικρό χωριό του. Συγχωράτε με, αυτό δεν ξέρω τι είναι, πολιτικός φιλελευθερισμός πάντως δεν είναι. *Our thinking zone* ευχαρίστως. Όχι όμως freethinking.

(*) Παρέμβαση στην εκδήλωση που οργάνωσε το βιβλιοπωλείο free thinking zone

Ο Δημήτρης Χριστόπουλος είναι Αντιπρόεδρος της Διεθνούς Ομοσπονδίας Δικαιωμάτων του Ανθρώπου